

Magyarország Alkotmánybírósága

1015. Budapest.

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	IV/1233 - 11/2013.		
Érkezett:	2014. SZEPT 19.		
Példány:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	1 db		pl

Hivatkozási szám: IV/1233/2013.

Tárgy: Bejelentés és indítvány kiegészítés.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 232/J.§ (3) bekezdésének alaptörvény ellenessége megállapítása tárgyában, alkotmányjogi panaszt nyújtottam be, amelyet IV/1291/2013 szám alatt vettem nyilvántartásba..

I. Tájékoztatás.

A fenti hivatkozási számhoz egyesített, alkotmányjogi panaszon ügyében a következő bejelentést teszem:

- A Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3. Mf. 20.194/2013/4. sorszámú ítélete ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmem tárgyalására a Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2013. 03. 05. napjára tűzött ki tárgyalást. A Kúria tárgyaláson meghozott és kihirdetett ítéletével a Székesfehérvári Törvényszék határozatát, Mfv. I. 10.670/2013/4. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria határozatát mellékletként csatolom.
- A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság által az újraindult eljárásban ismételten a korábbi tartalommal meghozott és általam változatlanul törvénytörőnek tartott 3. Mf. 20.533/2014/8. számú ítélete ellen, - 2014. 08. 15.-én vettem át -, a törvényben előírt határidőn belül, ismételten felülvizsgálati kérelmet terjeszték elő.

II. A panaszbeadványom kiegészítése.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A korábbi panaszbeadványomat írtakat a jelenleg is folyamatban lévő ügyeimben eddig történtek alapján, szükségesnek tartom az alábbiakkal kiegészíteni. A semmisséget kimondó alkotmánybírósági döntés értelmezésével és ezért alkalmazásával összefüggésben - az alkotmánybíróság felemás döntése miatt : a semmisséget kimondta ugyan, de a jogállásunkat egyben nem állította vissza -, teljesen eltérő felperes, alperes és a bíróság

álláspontja. Az alperes mereven ragaszkodik a mai napig ahhoz az álláspontjához, hogy a köztársasági elnöki felmentéssel a szolgálati jogviszonyunk jogszerűen megszűnt, ezért ezt követően az alkotmánybírósági döntés után semmilyen jogunk nem állt helyre. Az alperes ezzel értelmezésem szerint azt mondja, hogy nem ért semmit az alkotmánybíróság döntése, mivel mindenfajta joghatás kiváltására alkalmatlan, szolgálati jogviszonyunk tekintetében. Az alkotmánybíróság megsemmisítő határozata álláspontja szerint nem az intézkedés érvényességét, hanem jogszerűségét érintette. Ezért téves az az álláspont, amely szerint a munkáltatói intézkedés érvénytelen lenne és ehhez ezért bármiféle negatív joghatás fűződne. Ez az elfogadott érvénytelenségi jogkövetkezményekkel sincs összhangba, mondta. Vitatja ezért napjainkig a meglévő jogerős ítéletek ellenére, hogy a szolgálati jogviszonyunk a mai napig folyamatosan fennállónak tekinthető. Alperes nyilatkozta ezt annak ellenére, hogy az újabb kinevezéseknél a visszahelyezettek szolgálati jogviszonya a megszűnéstől kezdődően folyamatosként elismerést nyert.

A panaszbeadványomban korábban írtak elbírálása ezért álláspontom szerint, csak a következőkben leírtak együttes figyelembevételével történhet meg. Ezért kérem, hogy a korábban előterjesztett panaszbeadványomat a Tisztelt Alkotmánybíróság, ezekkel a kiegészítésekkel együttesen bírálja el és mindezek figyelembevételével hozza meg végleges döntését.

1. A jogalkotó az alkotmánybírósági határozatban írtakon túlterjeszkedve " rendezte " a Bjt. 232/J.§ (3) bekezdésében írt módon, a felmentett bírósági vezetők szolgálati - vezetői viszonyát. Ezért, ezzel megsértette az Alaptörvény és az Alkotmánybírósági határozat alábbi rendelkezéseit.

Az Alaptörvény B. cikk „(1) bekezdésében írtak szerint Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 39.§(1) bekezdése szerint ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az Alkotmánybíróság döntése mindenkire nézve kötelező.

Egy jogállamban tehát az alkotmánybírósági határozatban írtakat, köteles mindenki betartani.

Az Alkotmánybíróság 33/2012. (VII.17.) AB határozatának (100).-ik pontjában írtak szerint :
" az alkotmányellenessé nyilvánított törvény alapján felmentett bírák szolgálati jogviszonya nem áll helyre az alkotmánybírósági döntés erejénél fogva, hanem további jogi helyzetüket a Bjt. szabályai szerint lehet rendezni.

Az alkotmánybírósági határozat alapján teljesen egyértelmű, hogy a törvényhozónak a jogellenes intézkedését - amely a régi Bjt. 90. § ha) pontján alapult - a nyugdíjazási szabályok megalkotásával kellett orvosolni. Ez meg is történt 2013.évi XX. törvény 25.§ 232/C. §-ában írtak szerint. Esetemben az alaptörvény ellenesen alkalmazott 62. év helyett, a törvényhozó az

alkotmánybírósági határozat alapján 68. életévem betöltését követő 183. napban határozta meg a nyugdíjazás miatti felmentésem felső korhatárát. De !!!! A törvényhozó az új szabályozás ürügyén olyan kérdéseket is szabályozott, amire az alkotmánybírósági határozat alapján nem volt felhatalmazása. Itt a 232/J. (3) bekezdésére hivatkozok elsősorban.

A jogi helyzetünk - kollégiumvezetői helyzetem - rendezése, ezért nem az alkotmánybíróság által előírt, Bjt. szabályai szerint történt, hanem azon túlterjeszkedve. Az alkotmánybírósági határozat ürügyén a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (továbbiakban Bszi) -be tartozó kérdéseket is szabályozott, annak érdekében, hogy a bírósági vezetők visszahelyezését ezzel lehetetlenné tegye. A Bszi. 138. §-a rendelkezik a bírósági vezetői tisztség megszűnéséről. Itt kerülnek felsorolásra azok az okok amelyek alapján egy vezetői tisztség törvényesen megszűnhet. A Bjt. 232/J.§ (3) bekezdésének alkalmazásával a másodfokú bíróság, ezért ténylegesen a Bszi. szabályozási körébe tartozó, de nem nevesített, megszüntetési ok alkalmazásával utasította el, azoknak a bírósági vezetőknek a keresetét szemben, akiknek a tisztsége időközben betöltésre került. Az ügyemben született a Bjt. 232/J.§ (3) bekezdésén alapuló bírói döntés alapján egyértelmű, hogy ténylegesen, konkrétan nevesített jogszabályi rendelkezés hiányában - ezért törvénytörtően -, a vezetői tisztségem megszűnésének kimondása történt meg.

Indokaim:

Az alkotmánybíróság ebben a körben történő rendezéssel kapcsolatos előírásait a 33/2012 (VII.17) Ab. határozatának a (99.) és (100.) pontjában írtak tartalmazzák. Itt egyértelműen leírásra kerül, hogy a közjogi aktus elkülönül a szolgálati viszony megszűnéséhez vezető tényleges okoktól. Ezért előbb a megszüntetési okok tekintetében kell a törvényes rendet helyreállítani - Bjt. 90.§ ha) alpont - és csak ezután kerülhet sor az újabb közjogi aktusra. Feltehetően ezért nem döntött az Alkotmánybíróság, szolgálati viszonyunk helyreállításáról a (100) pontban írtak szerint. Ezért a törvényhozónak előbb a felmentést ill. kinevezést megelőzően a nyugdíjazás törvényes okait kellett sarkalatos törvényben rendezni, ami meg is történt 2013.évi XX. törvény 25.§ 232/C. §-ában írtak szerint. Ezt követően kerülhet sor a közjogi rendezésre és logikailag csak ezt követően a szervezeti törvénybe tartozó vezetői helyzet rendezésére.

Álláspontom szerint ezért egyértelmű, hogy az alkotmánybírósági döntés után az OBH elnökének azonnal előterjesztést kellett volna tennie újabb kinevezésünkre, és az újabb kinevezés után, az időközben megalkotott új 90. § ha) alpont figyelembevételével, lehetett volna dönteni újabb nyugdíjazásunkról. Ebben az esetben viszont a vezetőket is eredeti beosztásukba kellett volna visszahelyezni.

Ezt a logikai menetet alátámasztó értelmezésem, ami a perek során az alperesnek a bevezetőben írt álláspontjától merőben eltérő, az a következő:

- Az Alkotmánybíróság a bírói függetlenség alkotmányos elvének sérelme miatt semmisítette meg, hatályba lépésére visszamenőleges hatállyal a szolgálati viszonyt 62. életévre leszállító törvényrészt.
- Ha mindez igaz, akkor a bírói felmentésekben szereplő jogszabályi hivatkozás is jogellenes.
- Ebben az esetben viszont, kimondva - kimondatlanul semmis a köztársasági elnök ezen alapuló felmentő határozata is. Ami semmis az viszont érvénytelen.

Mindezekre a korábbi eljárásokban is hivatkoztam, de a nyilatkozataim rendre érdemi indokolás nélkül, mellőzésre kerültek. A másodfokú bíróság igaz, jogerős ítéletében megállapította, hogy a szolgálati jogviszonyomat 2012. június 30. napját követően is folyamatosan fennállónak kell tekinteni. Ha mindez igaz - írtam és mondtam is a tárgyalásokon -, akkor ezzel a jogerős bírói döntéssel összhangban a Bszi. 138. §-ára figyelemmel, álláspontom szerint a törvény erejénél fogva a vezetői beosztásom is automatikusan helyreáll. Ennek indokául a következőkre hivatkoztam. A Bszi. 138. § szakasza rendelkezik a bírósági vezetői tisztség megszűnéséről. A 138.§ b. pontjában írtak szerint, a bírósági vezetői tisztség megszűnik a bírói szolgálati viszony megszűnésével. Nyilvánvalóan itt a törvény a jogszerű megszüntetés eseteit szabályozza. Az a perben nem volt vitás, hogy esetemben a jogszerű megszüntetés egyetlen egy esete sem állt fent, ami közvetve a 2013. évi XX. törvényben is kimondásra került, amikor a törvény vezetői tisztségbe való visszahelyezési igény jogosságát elismeri. (232/J. § (3) bekezdése). A másodfokú ítélet szerint is a bírói szolgálati viszonyom nem szűnt meg, az folyamatosan fennáll 2012. 06. 30. napjától. A Bjt. 3.§(4) bekezdése a bírói tisztségbe a Bszi. 138.§ b. pontja pedig a vezetői tisztségbe való visszahelyezésről tartalmaz teljesen egyértelmű, világos rendelkezést. Feltehetően a jogalkotó is, ezért nem rendelkezett arról a Bjt. 145. § (4). bekezdésében, hogy mi legyen azokkal a bírósági vezetőkkel, akiknek a hely már be van töltve, ezért nem helyezhetők vissza és ezért kimondatlanul a vezetői tisztségük ez okból megszűnt. A Bjt. 232/J.§ (3) bekezdésének szövegezése tehát hiányos is, mivel a vissza nem helyezhető vezetők esetében az okozatott vagyis a következményeket - megszűnt a vezetői tisztségetek - nem tartalmazza. A jelenlegi helyzetben a vezetői tisztség megszűnésére a 232/J.§ (3) bekezdése alapján csak az alkotmánybírósági döntésen túlterjeszkedve lehet következtetni, ill. ezt kimondatlanul is megállapítani, .ahogy ezt tette a másodfokú bíróság is.

Álláspontom:

A jogalkotó az alkotmánybírósági határozattól eltérve, egy szervezeti - igazgatási kérdést, jogállási kérdésként - jogállási törvényben szabályozott, megsértve ezzel a 2011. évi CLI. törvény 39.§(1) bekezdésében írtakat. A vezetői tisztség megszűnését következtetések alapján az alkotmánybírósági határozatban írtakon túlterjeszkedve megállapítani, úgy vélem mindenféleképpen alaptörvény ellenes. Ezért egyértelmű törvényi rendelkezés hiányában - ahol a megszűnési ok egyértelműen meg van jelölve - , a vezetői tisztség, vezetői tisztségem nem szűnhet - szűnhetett meg.

2. A I. Tényállás 7. és 8. " pontjaiban írt indokolás kiegészítése:

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az egyéb helyzet szerinti különbségtételnél azt kell vizsgálni, hogy van-e annak tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű oka. (35/1994. [VI. 24.] AB határozat, ABH 1994, 197, 200.). A panaszbeadványom 7. pontjában a hivatkozott alkotmánybírósági döntésre figyelemmel indokoltam meg, hogy a különbségtételnek miért nem volt ésszerű oka a panaszbeadvánnyal támadott jogszabály esetében.

Az ésszerű ok meglétének hiányát a korábban leírtakon túl a következő tények is egyértelműen bizonyítják.

Az alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében írtak szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok a törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Ezt a kötelező törvényi indokolást a bíróság végezte el a következők szerint:

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság **3.Mf. 20.194/2013/4** számú ítéletében az I. rendű alperes védekezését teljes mértékben elfogadva, a Bjt.) 232/J.§ (3) bekezdésében írt megkülönböztetés - különbségtétel ésszerű okaként a szervezeti érdeket jelölte meg. A másodfokú ítéletben írtak szerint a 2013. évi XX. törvény "rendező elvnek tekinti az eredeti vezetői beosztásba történő visszahelyezést is... számol azonban azzal, hogy szervezeti érdekek időközben szükségessé tették az eltávozott vezetők pótlását..." (Ítélet 6. oldal második bekezdés.) " 2012-ben az országban számos vezetői tisztség volt betöltetlen és az igazságszolgáltatás zavartalanságának biztosítása érdekében a megüresedett vezetői pozíciókat véglegesen be kellett tölteni. " írta ellenkérelmében az alperes. Másrészt a bíróság joghézagra hivatkozott a döntése további indokaként.

Ennek ellentétpárja: ha szervezeti érdek nem volt - a joghézagon kívül, más nevesített okról nincs tudomásom -, akkor jogellenes a betöltés, vagyis semmiféle ésszerű indoka nem volt a meghozott törvényi rendelkezésnek. Ezt bizonyítják a korábbiakban leírtakon túl, a következő tények is egyértelműen:

ad.1. Azzal, hogy alkotmányellenesen, mondvacsinált indokok alapján, megalázó módon, statáriális jelleggel küldték el nyugdíjba a bírói kar igazgatásilag és szakmailag legtapasztaltabb 10 %-át - a bírósági felsőbb vezetők szinte 100 %-át -, szándékosan teremtettek olyan helyzetet, hogy bírói - vezetői álláshelyek tömegesen üresedtek meg. Úgy vélem erre a szándékos magatartásra annak igazolására, hogy a viharos gyorsaságú kinevezések jogszerűen történtek a jogellenesen megüresített vezetői álláshelyekre, az Alkotmánybírósági döntés után, jogszerűen, ésszerűségi okként, nem lehet hivatkozni. Amikor már az Alkotmánybíróság és a Európai Bíróság is megállapította a 62 életévüket betöltött bírák, bírósági vezetők jogellenes felmentésének tényét a felmentés időpontjára visszamenő hatállyal, az OBH elnöke ennek ellenére, szándékosan a végső bírósági döntéseket meg sem várva - esetemben pár héttel az elsőfokú ítélet megszületése előtt -,

megbízások helyett, villámgyors kinevezésekkel töltötte be a jogellenesen felmentett vezetői álláshelyeket.

ad.2. Az a szervezeti érdek, amire a bíróság az alperessel egyetértve, ésszerű okként a törvény magyarázataként hivatkozott, nem azonos azzal a valós szervezeti érdekekkel, amikor valóban törvényes felmentés, nyugdíjazás vagy magasabb bírói fórumra kerülés miatt, megüresedik egy vezetői álláshely és azt minél hamarabb be kell tölteni. Ez általában leggyakrabban tanács elnöki beosztásoknál fordul elő, de még itt is a végleges kinevezésig, legalább fél éves megbízást kap a jelölt a tanácselnöki feladatok ellátására. Ez több évtizedes gyakorlat volt eddig. Ennek közismert indoka: egyrészt a kinevezőnek másrészt a pályázónak elég ideje legyen dönteni arról, akarja-e egyáltalán a végleges kinevezést. **A gyors kinevezések tehát semmilyen szervezeti érdeket nem szolgáltak.** Az alperes által hivatkozott szervezeti érdek tehát teljesen életidegen, ellentétes a valós szervezeti érdekekkel. Ez tehát ésszerű oknak nem nevezhető.

ad.3. Másrészt, ezért is tekinthető teljesen alaptalannak a bíróságnak, a joghézagra történő hivatkozása. A joghézagra történő hivatkozás is egy mesterkélt, mondvacsinált indok. Ezzel mindenki tisztában van, aki bármiféle vezető szerepet már betöltött a bírósági szervezetben. Hosszú évtizedekig, semmiféle problémát nem okozott - ha okozott volna, már jóval korábban szabályozásra került volna -, hogy a különböző okokból megüresedett vezető álláshelyek, hosszú időre, akár évekig, megbízással kerültek betöltésre. Ennek egyik példája az utóbbi időkből: a kényszernyugdíjazásunkat megelőző bő egy évben, a Fővárosi Bíróságának, mint az ország legnagyobb bíróságának elnöki széke, megbízással volt betöltve. Ez a szervezet működésében semmiféle zavart nem okozott. Tudomásom szerint a Kúrián, a kényszernyugdíjazott vezetők helyét megbízással töltötték be, tehát ott nem észleltek joghézagot. Ezt az egész problémát, amit a másodfokú bíróság joghézagnak nevez, a jogalkotó generálta az alaptörvény ellenes döntésével. Mi legyen azokkal a vezetőkkel, akiknek a helye villámgyorsan betöltésre került???? Ha ezt a problémakört nem idézik elő, akkor feltehetően még hosszú évtizedekig, senkinek nem jut eszébe, ezt a kérdést joghézagként rendezni és erre hivatkozva egy olyan jogszabályt alkotni, amely visszahelyezésünket kizárja. Feltehetően a perekben sokszor hivatkozott régi Mt. 100. §-a, ezért nem került feltüntetésre a Bjt.-ben. Ha probléma nincs, akkor nincs mit szabályozni. Ha az általam leírtak nem igazak, akkor a másodfokú bíróság ezzel ellentétes döntésének kellő indokát kellett volna adnia. Ezt nem tette. Ehelyett röviden a problémát, joghézagnak nevezte és kész.

ad. 4. A bírói szervezet valós érdeke az ésszerű ok az lett volna - ha már politikai döntés születik a bírói kar legtapasztaltabb, legidősebb tagjainak - vezetőinek, megalázó módon történő elbocsátásáról -, hogy akkor ez legalább fokozatosan történjen, megfelelő időt adva helyük betöltésére. Ez utóbbi ellenpéldájaként hivatkoztam felülvizsgálati kérelmemben az 1990-es évek elején történt vezetői kinevezésekre, amit dr. Balsai István alkotmánybíró, mint volt igazságügyi miniszter is megerősíthet. Még a rendszerváltás hajnalán sem távolítottak el - bár az akkori közhangulatban és politikai helyzetben megtehették volna - bírósági vezetőket, statáriális jelleggel. Még alkalmatlansági eljárás alá vont bírót sem állítottak fel, ilyen rövid idő alatt a bírói székéből.

ad.5. Az OBH elnöke alperes előterjesztésére, az első fokú ítélet meghozatalát - 2012. november 29 - megelőző négy héttel - 2012. november hó 1. napjától - nevezte ki utódomat, aki tudomásom szerint már nem utódom. Tudomásom szerint ez más vezetők esetében is hasonlóan történt. A szándék mindenki számára egyértelmű volt. Olyan helyzet teremtése, hogy a felmentett vezetők visszahelyezését ezen okra figyelemmel ellehessen utasítani. A mai napig történtek alapján, nagyfokú naivitás kell az ezzel ellentétes tényállítások elfogadásához. Az alkotmánybíróság döntését tiszteletben tartó, felelős vezetőől elvárható, jóhiszemű magatartás az lett volna, ha a kinevezést legalább az első fokú ítéleti döntésig megvárja. A kinevezés későbbi időpontra halasztása a későbbiekben leírtak miatt semmiféle szervezeti érdeket nem sértett volna a bíróság normális működésében, nem okozott volna zavarokat. Ennek elhalasztása viszont okoz - okozhat, mivel bírói szolgálati jogviszonyunk a jogerős bírósági döntés alapján, álláspontom szerint a mai napig nem szűnt meg. A Bjt.) 232/J.§ (3) bekezdése nyilvánvalóan semmilyen más célt nem szolgált csak azt, hogy legalizálja az alkotmánybírósági döntés után törvénytelenül kinevezett vezetői kinevezéseket. Kérdés változatlanul, hogy ezek a kinevezések legálisnak tekinthetők -e, az alkotmánybíróság semmisséget kimondó döntése után.

ad.6. A szervezeti érdekre történő ismételt hivatkozások teljes alaptalanságát az Országos Igazságszolgáltatási Hivatal vezetője és a köztem 2012 januárjában folytatott levelezés is egyértelműen cáfolja. Azt, hogy semmi ésszerű oka nem volt a Bjt.) 232/J.§ (3) bekezdésében írt rendelkezésnek, mindennél jobban bizonyítja az eljárás, ahogy megszabadultak tőlünk. Hiába kértem, nem dolgozhattam le a 6 hónapos felmentési időt. Az OBH vezetője épp a szervezeti érdekek teljes figyelmen kívül hagyásával hozta meg azt a döntését, amellyel szinte az egyik napról a másikra, három napot adva távozásomra -, több mint negyven évi munkaviszony után megalázó módon "kirúgott " Ennek egyedüli oka, mondhatnám bűnöm az volt, hogy megszülettem és 2011 november 6. napján betöltöttem a 62. életévemet, amely "kirúgási " okról minden lehetséges fórum megállapította, hogy törvénytörő, alkotmánytörő, nemzetközi jogszabályba ütközik. A helyemre - egy 200 fős kollégium élére - kinevezett bíró, hároméves megyei elsőfokú bírói gyakorlattal rendelkezett azzal, hogy másodfokú bírói gyakorlata egyáltalán nem volt. Ilyen körülmények között került elutasításra felajánlásom, amit én valóban szervezeti érdekből, ésszerűnek tekinthető okból tettem, hogy a felmentésemig hátralévő időben, mindent megteszek a zökkenőmentes átállás érdekében. Tudomásom szerint vezetőársaim többsége, hozzám hasonló eljárásban részesült.

Mindezek a tények álláspontom szerint egyértelműen bizonyítják, hogy *a szervezeti érdek alperes állításával szemben épp az lett volna, ha önzetlen felajánlásom/ felajánlásunkat - a felmentési időszak teljes időszakára vonatkozó munkavégzésre -, alperes elfogadja ill. a viharos gyorsaságú kinevezések helyett a helyzet végleges rendeződéséig megbízásokkal tölti be az eltávolítottak helyét.*

ad.7. Az eddigi történések alapján egyértelműen megállapítható, hogy alperes, a jogerős ítéleti kötelezettségének a Bjt. 3.§(4) bekezdésében írtak alapján 2013. január 23.-át követően törvénytörően nem tett eleget, azt nem hajtotta végre. Az Alkotmánybírósági határozatban írtak alapján a Bjt. szabályai szerint eljárva az alperesnek ill. az OBH. elnökének meg kellett volna tennie a szükséges lépéseket a jogviszonyunk helyreállítása érdekében. Ennek ahogy korábban írtam, jogszabályi akadálya sem lett volna. Ehelyett az OBH elnöke a sajtónak többször adott nyilatkozatában kijelentette, hogy álláspontja szerint ebben az ügyben

semmiféle kötelezettség nem terheli - természetesen a viharos gyorsaságú kinevezések kivételével -, és ennek megfelelően cselekedet. A jogviszonyunk helyreállítása érdekében semmiféle intézkedést nem tett, a jogerős ítéletben foglaltakat sem hajtotta végre. Utóbb, ennek a jogkövető magatartás elmaradásának az egyértelmű oka bebizonyosodott: Amennyiben a bírói jogviszonyunk helyreállításra kerül, ezzel egyidejűleg a vezetői beosztásunkat is helyre kellett volna állítani. Ennek abban az időszakban semmiféle törvényes akadálya nem volt. Ebben az esetben viszont nem valósul meg a már eredetileg kitűzött cél, a bírói felső vezetés akár alkotmányosértő módon történő leváltása - lecserélése, amit az utóbb meghozott 2013. évi XX. törvény 232/J.§ (3) bekezdésében a vezetői tisztségbe való visszahelyezést kizáró része, ami egyébként a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvényben (a továbbiakban: Bszi) történő rendezést igényelt volna - egyértelműen bizonyít. Ennek megvalósulását szolgálta az elsőfokú ítéleteket meg sem váró, villámgyors vezetői kinevezések - erre viszont az OBH elnöke úgy vélte, van jogköre -, az alkotmányosértően felmentett vezetők helyére az alkotmánybírói határozat teljes figyelmen kívül hagyásával. Az OBH elnöke és I. rendű alperes nyilvánvalóan ezért nem hajtotta végre a jogerős ítéletet, ezért nem tett előterjesztést újbóli kinevezésekre, mert feltehetően már tudomásuk volt a 2013. évi XX. törvény sérelmezett rendelkezésének megszületéséről. Más logikus indoka nincs intézkedésük elmaradásának.

ad. 8. Az OBH elnökének a sajtóban megjelent nyilatkozatai alapján is egyértelmű volt: 2012. évben a vezetői helyek szinte kivétel nélkül villámgyorsan betöltésre kerültek. A 2013. évi XX. törvény elfogadás előtt ez a tény, ezért már mindenki számára, így a törvényhozók számára is köztudomású volt. Kis túlzással ebben az időben, állandó téma volt az a kérdés a sajtóban is, hogy a bírák visszahelyezése esetén, mi legyen a vezetőkkel, akiknek az álláshelye már betöltésre került. Ilyen előzmények után meglehetősen cinikus a törvénynek 232/J.§ (3) -ben írt megfogalmazása, miszerint: " *Ha olyan határozott időre kinevezett bírósági vezető bírói tisztségből való felmentésére került sor a 33/2012. (VII. 17.) AB határozattal megsemmisített 90. § ha) alpont alapján, aki az (1) bekezdésben meghatározott nyilatkozatában kéri a bírói tisztségbe való visszahelyezését, és a kérelem előterjesztésekor az a bírósági vezetői tisztség, amelyből felmentették, még nincs betöltve, őt kérelmére e bírósági vezetői tisztségébe kell visszahelyezni.* "

Mindenki tudta tehát, hogy ezek a vezetői álláshelyek már a törvény megszületése előtt betöltésre kerültek, ezért a korrekt megoldás az lett volna, ha ez az ok, nevesített megszűnési okként a Bszi-ben kerül szabályozásra és a jövőre nézve.

ad. 9. Az előző pontban írtak miatt szükségesnek tartom leírni a következőket is: Az alkotmánybírói határozatában írtak végrehajtásának fentiek szerinti elmulasztása miatt az alkotmánybírói határozatában írtaknak - közel egy év és az Európai Bíróság döntése után -, a törvényhozó próbált eleget tenni a Bjt. módosításával. Ez a törvénymódosítás, azoknak a bíráknak a jogi helyzetének a rendezésében, akiknek az ügyében már jogerős ítéletet hozott a bíróság csak félmegoldás született. A 232/J.§ (5) bekezdés harmadik mondatában írtak szerint ugyanis csak a következőt kérhettem: " A jogerős ítélettel visszahelyezett bíró30

napon belül előterjesztett nyilatkozatában **kérheti a visszahelyezés mellőzését** vagy a 90.§ hb.) alpontja szerinti felmentését. " A mellőzési nyilatkozatot a vezetői tisztségembe történő visszahelyezés megtagadása miatt, kényszerűségből tettem meg - mivel alperes erre kötelezett -, halasztó jelleggel, ugyanis az ügyemet nem tekintetem véglegesen lezártnak. Ezt bizonyítja a nyilatkozatom megtétele - **2013. 04. 26.** - után átvett jogerős ítélet - **2013. 05. 27.** - ellen, azonnal benyújtott felülvizsgálati kérelmem - **2013. 07. 03.**- ill. alkotmányjogi panasz - **2013. 07. 19.** -, aminek előterjesztése, nyilvánvalóan a c. pontban írtak miatt is történt. A mellőzési kérelmem az ítélet végrehajthatóságának időleges elhalasztását jelentette számomra - és a folyamatban lévő eljárások miatt, jelenthette mindenki számára -, mindaddig, amíg a vezetői kérdésben végleges döntés nem születik. A mellőzési kérelem megtételének oka volt továbbá az is, hogy a törvény sem rendelkezett arról, mi legyen a sorsa a mellőzést kérő bírának. A mellőzési kérelem ugyanis a jogerős ítélet után - " ..a felperes szolgálati viszonyát 2012. június 30 napját követően folyamatosan fennállónak kell tekinteni " -, szolgálati viszonyomat nem szüntette meg. Ilyen megszüntetési okot ugyanis a törvény nem ismer !!!

Mindezeket összegezve a következők állapíthatók meg:

- A valóságban korábban nem létező problémát szabályozott utólag - a törvényhozó alaptörvény ellenes intézkedésével előidézett probléma miatt - a törvény, ezért az ez okból, ésszerűnek, semmiképpen nem tekinthető. A 232/J.§ (3) bekezdésében írt jogi szabályozás, semmi más célt nem szolgált csak azt, hogy kizárják a visszaútat az alaptörvény ellenesen felmentett bírósági vezetők elől. A visszaút lehetőségét ugyanis korábban a gyors kinevezésekkel, már fizikailag szándékosan megszüntették. Az OBH elnöke is elismerte a sajtónak adott nyilatkozataiban, hogy a törvény megszületése előtt, gyakorlatilag a vezetői álláshelyek túlnyomó többsége betöltésre került. Ez tehát köztudomású volt. Tudomásom szerint a 2013. évi XX. törvény meghozatal idején, kettő azaz kettő vezetői álláshely nem volt betöltve. A meghozott intézkedésnek tehát, semmiféle gyakorlati jelentősége nem volt. A vezetői álláshelyek időközbeni betöltése miatt a törvényben szabályozott probléma a kényszernyugdíjazott bírósági vezetőknél már nem létezett - nem létezhetett. Nem volt ugyanis olyan üres hely, ahova visszakerülhettek volna. Ez okból, nem volt kik között különbséget tenni. Nyilvánvalóan két egyedi eset szabályozására - akiknek visszahelyezése még nem történt meg - nem alkotnak törvényt.
- Mindez tehát azt jelentette, hogy a törvényhozónak a 232/J.§ (3) bekezdés megalkotásával egyetlen célja volt: törvényes indokát adni a jogalkalmazónak a visszavétel megtagadására.
- A fentiek egyértelműen bizonyítják azt a korábbi állítást, hogy ténylegesen kimondva - kimondatlanul, a 232/J.§ (3) bekezdés egy megszüntetési ok volt, aminek viszont a Bszi.-ben lett volna a helye. A történések alapján egyértelmű, hogy a törvényhozó utólag próbálta törvényesíteni a visszahelyezett bírósági vezetők, vezetői

tisztségének megszűnését ill. a helyükre viharos gyorsasággal kinevezett vezetők, jogi helyzetét legalizálni. Erre azért is szükség volt mert álláspontom változatlan: az alkotmánybírói döntést követően a kinevezések a felmentett vezetők helyére törvény sértőek voltak.

- A 232/J.§ (3) bekezdésben tett különbségtételnek, tehát semmi ésszerű oka nem volt, mert a fent irt okból, már nem volt kik között különbséget tenni.

III.

Befejezésül a szervezeti érdekekkel- ésszerűséggel- közérdekkel összefüggésben, általánosságban még a következőket tartom szükségesnek elmondani.

Egy normálisan működő ország, társadalom életében a legnagyobb érték az idősebb emberek élettapasztalata - életbölcselete. Ennek megléte különösen fontos a bírói munkában. Döntéseinkkel az emberek életviszonyaiba komolyan " beavatkozunk ", ezért a döntéseink meghozatalánál ennek a tényezőnek - eddig senki által nem vitatottan - kiemelt szerepe volt - van. Ezért a társadalom érdekét is az szolgálja az ésszerű, ha komoly élettapasztalattal és szakmai tudással, megfelelő szellemi és fizikai képességeik birtokában lévő bírák a korábbi szabályozás által elfogadott életkorig dolgozhassanak. Ez lenne álláspontom szerint az ésszerű, ez szolgálná a köz érdekét is.

A bíróvá történői kinevezés előtt a törvényhozó főleg az utóbbi időben annak érdekében, hogy valóban minden szempontból a bírói pályára érett - megfelelő élettapasztalattal és szakmai tudással rendelkező - emberek kerüljenek a pulpitusra, egy sor intézkedést tett, ennek megvalósítása érdekében. Így többek között a bíróvá történő kinevezést 30 éves életkorhoz kötötte. Ezért is tűnt teljesen érthetetlennek és ésszerűtlennek, ezzel ellentétes döntése a bírói nyugdíjazási szabályok meghozatalakor. A törvényhozó azzal, hogy a bírói kar legtapasztaltabb nemzedékét a bírói kar 10 %-át egyik napról a másikra felállította a bírói székből és a helyükre tömegesen, még kellő tapasztalattal nem rendelkező bírákat ültetett, lényegében ezt a döntését, ésszerű ok nélkül negligálta. Nyilvánvalóan nélkülözhetetlen vezető nincs, idővel a szükséges tapasztalatot meg lehet szerezni. De !!!! A régiek helyére, tömegesen kinevezett " kezdő " bírónak - vezetőnek, így nyilvánvalóan hosszabb idő kell míg az eltávolítottak fentebb irt tapasztalatára szert tesznek. A törvényhozó döntése, ezért ez okból is teljesen ésszerűtlennek tekinthető.

Álláspontom, de azt hiszem minden józanul gondolkodó ember számára az nem lehet szervezeti érdek - ésszerű indok, hogy tömegesen elbocsátott, évtizedes szakmai tapasztalattal rendelkező bírák - vezetők helyére, még kellő tapasztalattal nem rendelkezőket neveznek ki tömegesen egyik napról a másikra. Ennek a gyors, tömeges " cserének "ugyanis a mai napig egyetlen valós oka nem került megjelölésre. Ez nyilvánvalóan nem jó a "kezdő" bírónak - vezetőnek, de nem jó az ügyfeleknek sem, arról nem is beszélve, hogy nincs kivel a szakmai

problémákat megbeszélni, tanácsot kérni. A szervezeti érdek- közérdek épp ellenkezőleg az lett volna, az lett volna ésszerű, ha a nemzedékváltásra egy normális átmenetet biztosítanak.

Közérdek, hogy minden döntés korrekt, társadalmilag elfogadható legyen. A leírtak szerint a sérelmezett döntés ennek az ésszerűsége túl, ennek a feltételnek sem felelt meg.

IV. Kérelem.

A panaszbeadványomban írtakat ezen kiegészítéssel változatlanul fenntartom és arra kérem az alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Bjt. 23/J. § (3) bekezdésének alaptörvény ellenességét és semmisítse meg.

Budapest, 2014. szeptember hó 9.

Tisztelettel:

